

ger sammen med det Foregaaende, nemlig, at naar denne provisoriske Foranstaltning ikke længere strækkede til at holde disse Lande sammen, saa forpligtede Magterne sig til, naar Kongen af Danmark derom henvendte sig til dem, at tage under Overveielse, paa hvilken Maade da paany et saadant Sammenhold kunde begrundes. Dette er den simple Mening af den anden Artikel i Tractaten. Kunde man argumentere paa den Maade fra det udtalte Integritetsprincip, som den høitærede Udenrigsminister og flere Andre have gjort, saa maatte man nødvendigviis komme til, at de russiske forbeholdte Rettigheder til en enkelt Deel af det samlede Monarchie vilde være ligesaa meget i Strid med dette udtalte Princip, som de forbeholdte Arverettigheder efter Kongeloven. Det One kan jo dog ikke være mere i Strid med Principet end det Andet. Vil man indrømme, at der kan forbeholdes gottorppe Rettigheder til en Deel af Monarchiet, og at dette ikke staaer i Strid med Principet, saa maa man ogsaa indrømme det Samme med Hensyn til Arverettighederne efter Kongeloven. Dette har ogsaa den ærede Udenrigsminister meget vel indseet, og han er derfor bleven nødt til at søge at bortraiffonnere de russiske Forbehold — som bleve gjentagne samtidigt med Londonertractatens Afslutning og bekræftede fra dansk Side — paa en Maade, som vist er aldeles uholdbar (Hør!). Der er i disse Forbehold med simple og tørre Ord sagt, at det, der forbeholdes, er de gottorppe Rettigheder eller de formeentlige Arverettigheder paa Hertugdømmet Holsteen; men den ærede Premierminister lægger nu særdeles Vægt paa, at den russiske Reservation ikke er indført i selve Tractaten, og udleder deraf, at den skulde være bleven forvandet til et Forbehold af en ganske anden Art, nemlig af en vægtig Stemme ved Afgjørelsen af det eventuelle Arrangement, der kunde være at træffe, naar det engang indtræder, at Prinds Christians Mandstamme skulde uddøe. — Det gaaer dog virkelig ikke an at forklare det paa den Maade (Hør!). Det gaaer ikke an at forbeholde sig en vægtig Stemme, uden at dette er knyttet til en vis anden bestemt Rettighed; kun derved, at Keiseren af Ruslands Linie kan gjøre Arvepræ-

ensioner gjældende, kun derved kan Keiseren skaffe sig en særegen vægtig Stemme ved Afgjørelsen (Hør!). At borttage Arvepræensionerne, og lade den vægtige Stemme blive staaende, gaaer virkelig slet ikke an. Den høitærede Premierminister har dernæst ikke lagt tilstrækkelig Mærke til, at Forbeholdet ikke blot gaaer selve den keiserlige Hovedlinies Rettigheder, men ogsaa de yngre gottorppe Liniers Rettigheder, saaledes som han forøvrigt selv har bemærket i Dag; men da maatte altsaa Reservationen af disse Liniers Arverettigheder nødvendigviis underkastes samme Forklaring, hvis det overhovedet gif an, som Hovedliniens Reservation; deres forbeholdte Rettigheder, som heller ikke ere gjentagne i selve Tractaten, maatte da ogsaa være forvandlede til en vægtig Stemme ved en følgende Afgjørelse. Dette gaaer jo dog virkelig ikke an; de yngre gottorppe Linier have ikke deeltaget i Tractatens Afslutning; at denne ikke har gjentaget Forbeholdet af deres Rettigheder, kan slet ikke afsicere disse, men de staae aldeles urørte. Endelig har den ærede Premierminister overseet, at den Forklaring, han nu giver, ganske staaer i Strid med det Svar, som han i sin Tid har paalagt vor Gesandt i London at give paa den russiske Note af 8de Marts, ifølge de Rigsdagen meddeelte trykte Actstykker, hvorefter det er paalagt Gesandten at erklære, „at ogsaa hans Regjering gaaer ud fra den Forudsætning, at Bestemmelserne i Tractaten af 8de Mai hverken kunne eller bør i nogen Henseende forandre de omtalte Forbeholds Bestaaenhed (Hør!), der saaledes ville bevare efter denne Tractats Undersegnelse den samme Kraft og Betydning, som de havde før dens Afslutning.“ Dette Svar, som det var vor Gesandt i London paalagt at meddele, var vistnok aldeles velgrundet. Det er efter min Mening en upaatvileligt urigtig Anskuelse, at de Forbehold, der vare gjorte i Warschauer-Protocollen, i nogen Maade skulde kunne altereres derved, at de ikke udtrykkelig ere gjentagne i Londonerprotocollen. Til en saadan Formening kan man kun komme ved at begynde Londonertracten med et ubestemt Integritetsprincip og deraf at udlede og forklare som ubetingede Bestemmelser de fol-